Το ότι οι παίκτες δεν ήταν ξεζουμισμένοι από μια ολόκληρη σεζόν, από δεκάδες δυνατές αναμετρήσεις και είχαν
φρεσκάδα, ήταν το μόνο θετικό πρόσημο του 22
ου
Παγκοσμίου κυπέλλου ποδοσφαίρου. Απότοκο της φρεσκάδας, ήταν μια σειρά από συναρπαστικά παιχνίδια, αντάξια της φήμης του θεσμού.

Όλα τα υπόλοιπα ήταν αρνητικά ή ενοχλητικά ή αδιάφορα. Ήταν το πρώτο τουρνουά που διοργανώθηκε μεσούντος του χειμώνα του βόρειου ημισφαιρίου. Το πρώτο που κόστισε περισσότερα από 200 δις. ευρώ. Το πρώτο που στοίχισε κάτι περισσότερο από 6.000 ανθρώπινες ψυχές. Για δε τον τόπο μας, ήταν το πρώτο που μεταδόθηκε από ιδιωτικό τηλεοπτικό κανάλι, το πρώτο για το οποίο απαιτήθηκε συνδρομή, το πρώτο που απέτυχε αυτή η συνδρομητική προσέγγιση και πιθανότατα το πρώτο όπου έγκριτοι αθλητικογράφοι διαφήμισαν λαχταριστές πίτσες, ζουμερά πιττόγυρα και νόστιμες κοτομπουκιές.

Μιλώντας για εδώδιμα να υπενθυμίσουμε ότι ζούμε την εποχή όπου στο διαδίκτυο συνατάμε την προτροπή «παράγγειλε online φρέσκα ψάρια». Ον λάιν! Ιχθείς! Αλλά αν η κουβέντα παραμείνει στις ρεκλάμες, η καταιγίδα της δι
αφημιστικής προβολής της στοιχηματικής σε αυτό το Μ
ουντιάλ ήταν ισχυρότερη από το σύνολο όλων των υπολοίπων διαφημίσεων. Οι μέρες που οι εφημερίδες είχαν στις αντίστοιχες περιόδους, διαφημιστικά μονόστηλα τηλεοράσεων στην πρώτη τους σελίδα, πράγμα ακριβό τότε, πέρασε ανεπιστρεπτί.

Ήταν η εποχή του Γιάννη «Ζανώ» Διακογιάννη που άφησε την τελευταία του πνοή κατά τη διάρκεια της φετινής διοργάνωσης, πιθανόν αναπολώντας τις μορφές που δέσποζαν στο χώρο όταν η φαντασία ήταν μεγαλύτερη από την τηλεοπτική πραγματικότητα.
Κάπως έτσι ο Κοπά, ο ντι Στέφανο, ο Φονταίν, ο Γκαρίντσα, ο Πάντσο, ο Μούρ, ο Εουσέμπιο, θα ξεμακραίνουν ακόμα πιο πολύ, καθώς αυτός που τους έζησε, που τους είδε,

αυτός που περιέγραψε τα κατορθώματά τους, τούς ακολούθησε.

Μιλώντας για τον Μπόμπυ Μπούρ αλλά και για τον Τζάκυ Τσάρλτον τους κεντρικούς αμυντικούς των λιονταριών στην επιτυχημένη πορεία του ’66, έρχεται και η σύγκριση με το σήμερα και με τον Χάρυ τον Μαγκουάιερ τον καταδικασμένο πρωταγωνιστή των επεισοδίων της αδούλωτης Μυκόνου, που μπορεί να μην παίζει στην Γουνάιτεντ αλλά τον κάλεσε ο Σαουθγκέιτ στο εθνικό συγκρότημα. Ο Μαγκουάιερ που έχει κοστίσει πολύ περισσότερο από όλη τη Γιουνάιτεντ του πέμπτου σκαθαριού, του Μπεστ που σήκωσε το ευρωπαϊκό όντας η πρώτη αγγλική ομάδα που το κατέκτησε. Ο …Μαγκουάιερ. Αλλά ακόμα και ο καλός τους Χάρυ, ο Καίην αστόχησε από τα 11 βήματα. Κι 'ετσι οι λεόντες, επέστρεψαν στο νησί πάλι ά
τιτλοι.

Τώρα, για αυτό που τέθηκε περί της ευαισθησίας για την περίπτωση του μοναρχικού Κατάρ και την αναισθησία στην περίπτωση της Αργεντινής του δικτάτορα Χόρχε Ραφαέλ Βιδέλα. Ε! δεν είναι έτσι. Κατ’ αρχάς διότι περιμένουμε μετά από σχεδόν μισό αιώνα το ανθρώπινο είδος να έχει κάνει βήματα προς τη σωστή κατεύθυνση. Αλλά όπου περισσεύει το χρήμα, η κατεύθυνση συνήθως λαθεύει. Συνεννοηθήκαμε θαρρώ. Περιμέναμε στον $21_{ο}$ αιώνα, μικρότερη εκμετάλλευση, λιγότερη βία και μια ελευθερία έκφρασης που δεν θα πνίγεται στα ρηχά νερά των σόσιαλ.

Περιμέναμε κάτι παραπάνω από την επιλογή ενός κράτους λίγο μεγαλύτερου από την Κύπρο, όπου από τους 2,2 εκατομμύρια κατοίκους του, μόνον οι 300.000 είναι αυτόχθονες. Δεν ενόχλησε τόσο ότι ποδοσφαιρικώς είναι ανυπόληπτο, πράγμα που φάνηκε στα γήπεδα, καθώς όλες οι προηγούμενες διοργανώτριες χώρες ήταν και παραμένουν σημαντικές ποδοσφαιρικές δυνάμεις. Αλλά είναι πάνδημη η επιθυμία για μια διοργανώτρια όπου τα επιτρέπεται θα ήταν περισσότερα από τα απαγορεύεται. Όπου το χρήμα θα έκανε λιγότερο κουμάντο, όπου η υποταγή στην εξουσία του, θα ήταν μικρότερη.

Μιλώντας για χρήμα, έρχεται στο προσκήνιο και η Ελληνίς αντιπρόεδρος του Ευρωπαϊκού κοινοβουλίου. Η ερασιτεχνική και επιπόλαια, ως αποδεκνύεται, αφωσίωσή της στο λόμπιν έναντι σοβαράς και αδήλωτης αποζημιώσεως, ήταν μοιραία. Το σκάνδαλο αναδύθηκε και ως συμπατριώτες της, νιώθουμε άβολα. Αναρωτιέμαι πως νιώθουν οι ψηφοφόροι της. Αν νιώθουν.

Να τώρα που φτάνουμε στους τελικούς. Από εδώ στη γαλανόλευκη γωνιά, οι Λατίνοι μιας

χώρας ταλαιπωρημένης που παρά το γεγονός ότι είναι τόσο πλούσια, έχει δεχθεί τα χάδια του I.M.F. Από εκεί στην τρίχρωμη γωνιά, η Γαλλική Δημοκρατία που μπορεί να έχει στις ιστορικές αποσκευές της την εξέγερση της Κομμούνας των Παρισίων, αλλά και μια Επανάσταση που προίκισε τον πλανήτη με το τρίπτυχο Ελευθερία Ισότητα Αδελφοσύνη. Μα ταυτόχρονα κουβαλά και το άγος της αποικιοκρατίας.

Ποιόν προτιμάμε; Κατ΄αρχήν αυτόν που θα απλώσει την τέχνη του καλύτερα πάνω στο χορτάρι. Αδικία ωστόσο θα είναι, για τον κοντό να μην το σηκώσει. Να το πάρει ο Λήο. Βεβαίως. Περισσότερα από είκοσι χρόνια τρώει κλωτσιές, πέφτει, σηκώνεται, ντριμπλάρει, περνάει μαγικές πάσες, τινάζει το πλεκτό με όλους τους απίθανους τρόπους.

Ο συμπαίκτης του στην Παρί έχει, καλά να είναι, άλλα τρία Μουντιάλ μπροστά του. Έπειτα, όλος ο ποδοσφαιρικός πλανήτης θέλει για την Αργεντινή ένα ξεκάθαρο τρόπαιο. Διότι αν υποτεθεί ότι το ’78 το τουρνουά διεξαγόταν οπουδήποτε αλλού, ε! το κύπελλο θα είχε βαφτεί πορτοκαλί. Το ’86 πάλι, το χέρι του θεού ισοπέδωσε το φέρ πλέυ του γιόγκο μπονίτο, άλλο θέμα αν ο Ντιέγκο με εκείνο το ανεπανάληπτο σόλο στο δεύτερο τεμάχιο ξέπλυνε με τον πιο φαντεζί τρόπο την λατίνικη αλητεία.

Έτσι το 2022, το 22ο Μουντιάλ, ας περάσει στην ιστορία με χρώματα γαλανόλευκα και όχι τρικολόρ. Αλλά πάλι, αυτή δεν είναι παρά μια άποψη. Ας επικρατήσει ο καλύτερος.
Στο φινάλε, οι μεν έχουν μια Ζαν ντ' Αρκ οι δε τον Τσε. Η πρώτη οσιοποιήθηκε από την Ρωμαιοκαθολική εκκλησία, ο δε έγινε παγκόσμιο σύμβολο εξέγερσης και ελπίδας.